

Elonkehä on edesmenneen Pentti Linkolan käyttämä termi maapalloa asuttavasta elämästä, ekosysteemistä. Elonkehä on myös tärkeä syväekologinen lehti jossa nostetaan esiin muiden lajien näkökulma. Muiden lajien elinympäristö, koti, on kaikki se missä ihminen ei elämällään ja toiminnallaan heidän elämänsä estä tai häiritse. Elonkehä-lehteä lukiessa ei voi välttyä ymmärtämästä, että ihminen on toiminnallaan aiheuttamassa peruuttamatonta vahinkoa elonkehälle. Syksyn 3/2021 numerossa käsitellään kaivosteollisuuden toimintaa elinympäristön näkökulmasta. On selvää, että jotain on pahasti vialla. Tuhoamisen sijaan ihminen voisi moderneilla työvälineillään suojella elonkehää. Miksi näin ei tehdä? Onko ihmisen mahdollista elää tuhoamatta? Onko mahdollista elää niin, että sukupolvi toisensa jälkeen ihminen elää vaarantamatta tulevien sukupolvien tai muiden lajien elin edellytyksiä? Uskon, että on. Kuinka siis voimme löytää kestävän elämäntavan ihmiskunnalle? Nykyinen monin paikoin kulutusta ihannoiva elämäntapa ei selvästi ole kestävä vaihtoehto.

Perinteinen elämä on ollut säästäväistä olosuhteiden pakosta. Se on ollut myös ahdasmielistä, vaarallista, masentavaa ja tylsämielistä. Mitä kauemmas historiaan palataan, sitä enemmän vahvat ovat alistaneet heikompiaan, älykkäät ovat harhauttaneet typeryksiä taikauksella, karkeat ovat hyväksikäyttäneet herkempiä. Ilman tieteellistä ajattelua ihminen eläisi edelleen luolassa. Hän ei pystyisi matemaattisesti määrittämään vastauksia vaan joutuisimme usein uskomaan jotain jonka joku mielikuvituksestaan keksisi. Hän ei kirjoittaisi historiaa seuraavia sukupolvia opettaakseen vaan eläisi muistin ja mielikuvituksen varassa. Ilman koneiden apua joutuisimme tekemään raskaita ja kuluttavia töitä. Ilman lääkkeitä, lääkäreitä ja sairaaloita olisimme kivuliaita ja kuolisimme nopeasti. Mies taistelee (tekee työtä) selviytyäkseen ja saa palkinnoksi raiskata naisen. Ihanaa elämää. Menneisyydessä eläminen tuntuu väärältä!

Kuinka löytää kestävä elämäntapa? Vaihtoehtoja tutkiessa on virkistävää lukea muun muassa Elonkehä-lehdestä omavaraistumis- ja luonnonvaraistumisajattelusta. On toivottavaa, että yhä useammat, jotka eivät näe vaihtoehtoja kuluttavalle elämäntavalleen voisivat havahtua ja alkaa toimimaan elonkehän kannalta kestävämmiin. Ajattelu johtaa kuitenkin nopeasti sanavalintoihin ja tekoihin teknologiaa, automaatiota ja kaupunkielämää vastaan. Maaseutumaisen elämän tarjoaminen ihmiskunnan elämäntavaksi ylikansoituksen aikaan ei ole mahdollista pelkästään siksi, koska tila ei riitä. Maaseudulla elävä ihminen elää teknologian varassa mutta käyttää enemmän elintilaa kuin kaupungissa elävä. Maapallon koko ei kasva vaikka ihmisten lukumäärä kasvaa. En myöskään halua ajatella sähköttömän, koneettoman menneisyyden kaltaista elämää vaihtoehtona ihmiskunnan kestäväksi elämäntavaksi yllä mainituista syistä. Haluan, että jokainen ihminen kokee olevansa onnellinen. Haluan, että kukaan ei koe olevansa masentunut, huonoitsetuntoinen tai yksinäinen. Kestävän elämäntavan täytyy olla jotain sellaista, josta ihmiset nauttivat ja jonka he haluavat säilyttää sukupolvelta toiselle.

Joka päivä syntyy yli kaksisataatuhatta homo sapiensia. Kulkutaudeista huolimatta sapiensien kuolleisuus on alle puolet syntyvyydestä. Samaan aikaan muita lajeja kuolee sukupuuttoon kiihtyvällä tahdilla. Kulutukseen kasvavat sukupolvet tarvitsevat lisää

kulutusta. Lisää elintilaa eli enemmän asfalttia, kauppakeskuksia, varastohalleja ja moottoriteitä. Kestävää elämäntapaa pohtiessa, ajattelun täytyy lähteä siitä, että yksilöt muissa lajeissa voivat elää luonnollisesti maapallolla ihmisten kanssa. Voivatko he elää ihmisen kanssa rinnakkain? Kasveja lukuunottamatta elävät olennot tarvitsevat energiaa toisilta yksilöiltä. Muiden lajien kanssa elävä ihminen on vaarassa joutua toisten ravinnoksi. Tämän jokainen ihminen, olipa mielestään kuinka luonnonläheinen hyvänsä, pyrkii estämään. Näin ollen, ihminen aina ajatustensa, käden toimintojen ja työvälineiden (teknologian) avulla aina rajoittaa muiden lajien elämää. Kestävän kehityksen kannalta ei ole ensisijaisesti oleellista miettiä miten ihminen saa elämästään miellyttävämpää ilman teknologiaa (esim. luonnon keskellä) vaan miten ekosysteemi kokonaisuutena selviytyy ihmiskupolvesta toiseen. Ihminen ei halua joutua ravinnoksi. Ihminen kuitenkin tarvitsee ravintoa. Ihminen tarvitsee elonkehää. Ihminen on ravintoketjun huipulla. Se hyödyntää elämää ympärillään olematta itse juurikaan kenenkään ravintoa. Sapiens tarvitsee elämää elääkseen mutta tuhoaa sen. Teknologiaa käyttävä sapiens on muuttunut syöväksi. Syöpäsapiens tekee itsemurhan rahasta. Miten syöpä voidaan parantaa? Miten sapiens voi luopua nykyisestä elämäntavasta ja luovuttaa elintilaa muille lajeille?

Ihmisvapaat alueet saadaan käyttöön vain, jos ihmismäärä radikaalisti pienenee tai jos sapiens oppii elämään toisella tavalla. Tämän takia ajatteluni on kulkeutunut ekoyhteisöistä vihermetropoleihin. Asuinyhteisöihin joita ei rakenneta vain homo sapiensia varten vaan koko luomakuntaa ajatellen. Tarkoitan automatisoitua elämää kaupungeissa. Kaupungeissa, joista suurin osa on kaivettuna maan alle. Eero Paloheimo kirjoitti seepran raidoista jo 70-luvulla. Varastot, tehtaot, liikenne, laitokset, työpaikat jne. voisivat sijaita maan alla. Vaikea ymmärtää miksi näin ei ole tehty esimerkiksi varastojen ja pitkälle automatisoitujen laitosten osalta? Ymmärrän, että perinteisesti ajateltaessa automaatio on ongelma. Se tekee työn. Uros kokee olevansa hyödytön. Uros sanoo: "nuoriso tylsistyy ja tekee rikoksia". Kuvitteellinen ongelma siis on, miten ihminen saa aikansa kulumaan kun hänen ei tarvitse tehdä mitään. Nyt pääsen oikeastaan kirjoituksen ytimeen... kuinka elää todella toisin? Kuinka ihminen voisi elää nautinnollista ja täysin tyydytettyä elämää automatisoiduissa kaupungeissa ilman päivittäistä työtä selviytymisen eteen. Kuinka elää täysipainoisesti "tekemättä mitään"? Monille homo sapiens uroksille painajainen. Kuinka elää niin, että ihminen ei rajoita maapalloa asuttavien muiden lajien yksilöiden arkea? Ajatus voi kuulostaa vaikealta. Ihminenhan on osa luontoa, ihmisen paikka on elää ja taistella luonnossa. Vai? Ihminen kuuluu sinne vaikka kukaan muiden lajien yksilöistä ei ihmistä sinne haluaisikaan. Kuinka siis elää näin? Vastaus piilee ihmisessä itsessään. Kuka ihminen on? Kuka olet? Oletko nimi tai ammatti? Palaan tähän pian.

Maailmankaikkeus on energiaa. Kaikki materia on energiaa. Moderni fysiikka on hyvin lähellä alkuperäiskansojen maailmankäsitystä kaiken yhteydestä sekä meditaatioperinteisiin nojaavaa käsitystä materian illuusiosta. Elävä olento ei ole pelkästään fyysinen keho tai mieli. Jokainen tietoinen olento voi keskittymällä liikuttaa universaalia energiaa kehossaan sekä kehon ulkopuolella. Olennot ovat yhteydessä toisiinsa energiakehon kautta unissa sekä intuitiossa. Moderni homo sapiens ei pysty käsittämään, että aistimaailma jossa hän aktiivisesti selviytyy päivästä toiseen ei ole koko totuus. Aistimukset tapahtuvat suurimmaksi osaksi fyysisessä kehossa. Miellyttävien kokemusten perässä kulkeminen ei koskaan johda lopulliseen täyttymykseen koska mieli tavoittelee aina enemmän, vähemmän, eri tavalla tapahtuvia tuntemuksia. Mielessä on Platonin ideoiden maailma jota ei pysty tavoittamaan. Aistimaailma on myös jatkuvassa muutoksessa. Tätä kautta ei löydä tyydytystä kuin

hetkeksi. Vatsa on täynnä hetken ja sitten tulee nälkä. Seksiakti kestää hetken ja sitten on tylsää.

Eläkkeeseen solut tarvitsevat energiaa. Kaikki haluavat olla onnellisia. Mikään elävä olento ei haluaisi kärsiä. Suuri osa yksilöistä ottaa energian toisilta eläviltä yksilöiltä. Toisen onnellisuus on toisen kärsimys. Jos et ole ruokapöydässä olet ruokalistalla. Elämä on kärsimystä. Tämä selviytymiskamppailu tai selviytymismielentila jatkuu sapiensyhteisöissä. Homo sapiens elää, taistelee ja työskentelee tullakseen onnelliseksi mutta ei koskaan löydä lopullista täyttymystä mielen ja kehon kautta. Homo sapiensilta puuttuu jotain ja tämän hänelle merkillisen tarpeen tyydyttäminen on taistelu joka tuhoaa maapallon ja ekosysteemin. Konkreettisemmin voidaan puhua ylikansoituksesta, ylikulutuksesta, jatkuvasta talouskasvusta, egosta, itsekkyydestä, välinpitämättömyydestä, myötätunnonpuutteesta, huonosta itsetunnosta, mielikuvitus uskonnoista, harhaisuudesta, mielisairauksista ja niin edelleen. Ongelmien alkusyy on luonnossa itsessään. Homo sapiens on kykenemätön tulemaan täysin onnelliseksi.

Evoluutio ei ole kuitenkaan pysähtynyt. Homo sapiens voi kehittyä. Hän kehittyy käsittämällä, että maailmankaikkeus on energiaa ja ihminen on tietoinen, ihmeellinen energiaolento. Tietoinen olento jolla on fyysisen kehon lisäksi käytössään energiakeho. Tämä ymmärrys on olennaista kasvaessaan homo amoraksi, rakastavaksi ihmiseksi. Luopumalla onnellisuuden etsimisestä ihminen tulee onnelliseksi. Elämäntavan painopisteen siirtyessä täyttymyksen jälkeen energiatutkiskeluun muuttuu ihmiskunnan elämäntapa rakkautelliseksi. Ehjältä ihmiseltä ei perustarpeiden jälkeen puutu mitään. Ei tarvitse saada mitään lisää energiaolemuksen ulkopuolelta. Homo amora on ensisijaisesti kiinnostunut energiasta ja todellisuudesta, homo sapiens on ensisijaisesti kiinnostunut materiasta ja selviytymisestä. Homo amora näin ollen on ensimmäinen laji joka erottautuu elämäntavallaan (fyysisen kehon perustarpeita lukuunottamatta) muusta elämästä - ensimmäinen ihminen. Homo sapiens, taistelutaidollaan kotiplaneettamme elämää ylläpitäviä järjestelmiä tuhoava laji on evoluutioketjun viimeinen eläin.

Tulevaisuudessa luontoyhteydeksi riittää viherseinät ja puistot sekä läheisen ikimetsän reuna. Metsään rakennetuissa kauniissa huvimajoissa homo amorat voivat hiljentyä, mietiskellä ja rakastella. On tärkeää osata olla. Ihminen joka löytää itsensä on aina rauhassa ja täyttymyksen tilassa. Tällöin onnellisuutta ei enää tarvitse etsiä. Tantrisissa läheisysharjoituksissa ihmiset oppivat herkistymään omalle sekä kumppaninsa massattomalle energialle (prana, CHI, kundalini, jing, shen) lapsuudestaan lähtien. Jokainen voi harjoitella kun itse haluaa, siten kuin itse haluaa. Energiatutkiskelu on henkinen itsekehittymisen polku joka johtaa täydelliseen tyydyttyneisyyteen. Taolaiset energiankierrätysharjoitukset opettavat ihmisiä moniorgastisiksi. Miehet ja pojat oppivat erottamaan orgasmin ja siemensyöksyn toisistaan jonka jälkeen rakastelua voi jatkaa pienien taukojen kanssa lähes kuinka kauan vain. Miehet jotka ovat menettäneet kiinnostuksensa seksiä kohtaan löytävät sen uudestaan herkistymisen kautta. Seksi muuttuu meditaatioksi eli rakasteluksi. Rakastelu on energiakehojen yhdistymisen ja tietoisuusyhteyden juhla. Lisääntyminen on kontrolloitua, rakastelu vapaata. Rakastelu on kuitenkin vapaaehtoista. Monet elävät selibaatissa meditoiden tarvitsematta juuri mitään. Ihminen on rakkautta. Ihminen ei tarvitse rakkautta. Rakkautta vain jaetaan pyyteettömän ystävyyden muodossa. Erikoistapauksena ystävyydestä on kahden rakastavaisen välinen suhde josta käytän nimeä ystävyyden kupla. Tämä herkkä suhde katoaa yhtä helposti kuin

se on ilmestynytkin kumman tahansa niin halutessa sanoilla tai jopa ajatuksissaan. Kupla toisaalta kestää mitä tahansa jos kumpikaan ei sitä halua kadottaa. Sen sisällä rakastavaiset voivat tehdä mitä haluavat. Tämä on elämää tulevaisuudessa, kestävä elämäntapa. Automatisoidussa tulevaisuudessa painopiste ei ole työn tekemisessä. Mikä itse asiassa on automatisoitu? Järjestelmä. Oravanpyörä. Pyörä jää hallitusti pyörimään. Se helpottaa tuottamaan tai tuottaa itse ravintoa, lämpöä, tarvikkeita, huonekaluja, liikuttaen ihmisiä, viihdyttäen ihmisiä kuten tänä päivänä. Orava hyppää pyörästä pois. On löytynyt kestävä elämäntapa, joka perustuu ystävyteen ja rakkauteen.

Pienet ja uhanalaiset kansat nähdään maapallon rikkautena ja massamuutot pysäytetään. Rakkaudellisten harjoitusten myötä lisääntyminen sekä kuluttaminen on radikaalisti vähentynyt. Ongelmat ratkaistaan siellä missä ne tapahtuvat eli ihmisessä itsessään. Onnelliset ihmiset eivät harhaudu mielikuvitususkontojen valheisiin ja taikauskoon. Rakastelu, erilaiset kehon ja mielen harjoitukset kuten jooga, meditaatio, kuntoilu, matematiikka ja tieteet, taiteet, virtuaalitodellisuus sekä kaikenlainen toiminta joka ei vahingoita elonkehää ovat tulevaisuuden ihmisten "arkea". Tällä tavalla homo amora on erottautunut elämän selviytymiskamppailusta ja alkaa tästä lähtökohdasta käsin meditatiivisesti tutkimaan todellisuutta. Yhä automaattisempi ympäristö vapauttaa homo amorat tähän tärkeään tehtävään eli ymmärtää mitä todellisuus todella on. Onko kuolemanjälkeinen elämä totta? Suomalaiset noidat tiesivät, ennen pohjoista ristiretkeä, että ihmisellä on kolme energiakehoa. He tiesivät myös, että kuolemaa ei ole olemassa. Ihminen voi jälleensyntyä takaisin, usein samaan heimoon ja aloittaa elämän uudessa kehossa. Lapsilla voi olla tietoa näkymättömästä todellisuudesta. Heillä voi olla yhteys "kuolleisiin". Esivanhempamme ovat eläneet huomattavasti lähempänä todellisuutta kuin nyt elävät modernin ajan sapiensit ja tutkineet näitä asioita kymmeniä tuhansia vuosia. Tulevat sukupolvet lisäävät tähän tutkimustyöhön matemaattisen ja seksuaalisen näkökulman. Sen sijaan, että sapiens jatkaisi tämän yhden planeetan pinnalla sotimista, kärsimistä ja selviytymistä tulevaisuuden ihmiset tutkivat avaruusmatkailua, mahdollisuutta liikkua ympäri galaksia ja asuttaa uusia planeettoja kaukaisissa tähtijärjestelmissä. He pyrkivät ymmärtämään mitä todellisuus on. Tämä on ihmiskunnan tehtävä.

Joni Töyrylä
Rakastaja